

ദേശീയത – വേണം നമുക്കൊരു മൂന്നാം കണ്ണ്

യോഗേശ്വരയാദവ്

ദേശീയതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചർച്ചകളിൽ കഴിഞ്ഞ രണ്ട് മാസമായി രാജ്യത്തെങ്ങും ശക്തമാണ്. സാക്ഷരതയിലും മറ്റും വളരെ മുന്നിലായ കേരളത്തിലെ ചർച്ചകളെ പോലെയല്ല രാജ്യത്തെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളിലും ചർച്ചകളിൽ നടക്കുന്നത്. അതു പലപ്പോഴും വളരെ മോശപ്പെട്ട അവസ്ഥയിലാണ്. 100 വർഷം മുമ്പ് ഇന്ത്യ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിനു കീഴിലായിരുന്നപ്പോൾ പോലും ദേശീയതയെ കുറിച്ച് വളരെ ഉയർന്ന ചർച്ചകളിൽ നടന്നിരുന്നു. ഗാന്ധിയും ടാഗോറും തമ്മിലുണ്ടായ സംവാദം തന്നെ ഏറ്റവും മികച്ച ഉദാഹരണം. സ്വാതന്ത്രരാജ്യമായപ്പോൾ ചർച്ചകളും നിലവാരം താഴ്ന്നു.

നിങ്ങളെന്തിനു ജെ എൻ യു വിദ്യാർത്ഥികളെ പിന്തുണക്കുന്നു, രാജ്യദ്രോഹികളെ സഹായിക്കുന്നു എന്നാണ് മിക്കവരും ചോദിക്കുന്നത്. തീർച്ചയായും നമുക്കതിനൊക്കെ മറുപടി പറയാം. ദേശീയത എന്നത് വെറും സങ്കല്പമാണെന്നും ആവിഷ്കാരസ്വാതന്ത്ര്യം അനിവാര്യമാണെന്നും ന്യൂനപക്ഷ, ദളിത്, ലിംഗനീതി, കാശ്മീർ പ്രശ്നങ്ങളെ കുറിച്ചൊക്കെ വാചാലരാകാം. എന്നാൽ സത്യമെന്താണ്? അരുൺ ജെയ്റ്റ്ലി പറയുന്നപോലെ ദേശീയതാ സംവാദത്തിന്റെ ഒന്നാം റൗണ്ട് റൗണ്ട് അവിടു വിജയിച്ചിരിക്കുക തന്നെയാണ്. അതവർ ശരിയായതുകൊണ്ടല്ല, നമ്മൾക്ക് ഈ വിഷയത്തിൽ വേണ്ടത്ര അവഗാഹമില്ലാത്തതിനാലാണ്. കാര്യങ്ങളിൽ കാണാൻ ഒരു മൂന്നാം കണ്ണ് നമുക്കില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ്. ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയോട് തികച്ചും നിഷേധാത്മകമായ നിലപാടാണ് പൊതുവിൽ നമ്മുടെ പുരോഗമന, മതേതര, ഇടതു ലിബറൽ ശക്തികളിൽ സ്വീകരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ ഗുണാത്മകവശങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്നു. നാനാത്വങ്ങളിലെ ഏകത്വത്തെ കണ്ട് റിപ്പലിനോട് നിന്നു നടിക്കുന്നു. ദേശീയതയോടുള്ള യൂറോപ്യൻ മനോഭാവമാണ് നാം പൊതുവിൽ പിന്തുടരുന്നത്. അതാകട്ടെ വൈവിധ്യങ്ങളെ അംഗീകരിക്കാത്തതാണ്. വൈവിധ്യങ്ങളെ ഒന്നിച്ചു നിർത്താനല്ല, വിഭജിക്കാനാണ് അവർക്കു താൽപ്പര്യം. ഇവിടെത്തെ ചരിത്രം അതല്ല. ഇന്ന് ദേശീയതയെ അക്രമോത്സുകരാക്കുന്നവരിൽ നിന്നും ദേശീയതയെ തള്ളിക്കളയുന്നവരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു മൂന്നാം കണ്ണുപയോഗിച്ച് നാമി വിഷയത്തെ നോക്കി കാണണം. സത്യത്തിൽ ഈ രണ്ട് വിഭാഗങ്ങൾക്കും ലോകത്തെങ്ങും സമാനതകളില്ലാത്ത നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ വലിയ പങ്കില്ലായിരുന്നു എന്നതും ഓർക്കണം. അതിന്റെ പാരമ്പര്യമവകാശപ്പെടുന്ന കോൺഗ്രസ്സുകാരുടെ എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും ദുർബ്ബലമാണുതാനും.

തീർച്ചയായും നിരവധി നിഷേധാത്മകവശങ്ങളുണ്ട്. കാശ്മീരിലും വടക്കു കിഴക്കൻ മേഖലയിലും സർക്കാരിന്റെ നടപടികളുടേ അംഗീകരിക്കാനാവില്ല. അവക്കെതിരെ ശബ്ദിക്കുമ്പോഴും സാമ്രാജ്യത്വത്തിനെതിരെ ഇന്ത്യൻ ദേശീയത വഹിച്ച പങ്കും കാണാതിരുന്നുകൂട. അതു കാണാത്തവർ മുഖ്യധാരയിൽ നിന്ന് പുറത്താകുന്നതിൽ അതഭ്യർത്ഥിച്ചു. രാജ്യത്തെ കുറിച്ച് അവർക്ക് അഭിമാനമേ ഇല്ല. അതെല്ലാം അവർ സ,ംഘപരിവാറിനു വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതാണ് ഇന്നത്തെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് മൂലകാരണം.

തീർച്ചയായും ഞാൻ ഇന്ത്യയെ കുറിച്ച് അഭിമാനിക്കുന്നു. അതിനു മൂന്നുകാരണങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നു നമ്മുടെ ജനാധിപത്യം തന്നെ. വളരെ ഉയർന്ന ഒരു രാജ്യത്തു മാത്രമേ ജനാധിപത്യസമ്പ്രദായം നിലനിൽക്കൂ എന്ന വാദം നിലനിൽക്കുന്ന കാലത്താണ് നിരക്ഷരരും ദരിദ്രരുമായിരുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ നിന്നും ഏറ്റവും മികച്ച ഒരു ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥിതി നിലനിൽക്കുന്നത്. രണ്ട് മത്തെ കാരണം ഇവിടെ നിലനിൽക്കുന്ന വൈവിധ്യങ്ങൾതന്നെ. അതിനു സമാനമായി ലോകത്തൊരു രാജ്യവുമില്ല. മൂന്നാമത്തെ കാരണം ആധുനിക വികസന സങ്കല്പങ്ങളെ നാം ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു എന്നതുതന്നെ. സമൂഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും അടിത്തട്ടിലെ ഒരാളെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നു എന്നതാണ് വികസനത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമെന്ന ചിന്താധാര ഇപ്പോഴും ഇവിടെയുണ്ട്. ഇവയാണ് എന്നെ ഇന്ത്യയെ കുറിച്ച് അഭിമാനമുള്ളവനാക്കുന്നത്. തീർച്ചയായും ഇതിനു വേറെയും വശങ്ങളുണ്ട്. എല്ലാവരും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന ജാതിവ്യവസ്ഥതന്നെ പ്രധാനം. ഇന്ത്യയുടെ പാരമ്പര്യം വൈവിധ്യമാണെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. അതിലൊന്നാണ് ജാതിവ്യവസ്ഥ. അതിനെതിരെ പോരാടേണ്ടതുതന്നെയാണ്. ജാതിവ്യവസ്ഥക്കൊപ്പം തന്നെ ആ പോരാട്ടവും ഇന്ത്യൻ ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്നു മറക്കരുത്. പക്ഷെ പലപ്പോഴും അക്കാര്യത്തിൽ പടിഞ്ഞാറോട്ടാണ് നോക്കുന്നത്. അംബേദ്കർ പോലും. ഒരുപക്ഷെ അംബേദ്കർ ജീവിച്ച സാഹചര്യത്തിലാണെങ്കിൽ ആരും അങ്ങനെ ചെയ്യുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ജാതിവിരുദ്ധ പോരാട്ടത്തിന്റെ ഇന്ത്യൻ പാരമ്പര്യം നാം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കണം. റാം മനോഹർ ലോഹ്യ അതാണ് ചെയ്തത്.

തീർച്ചയായും ദേശീയത എന്നത് ഭൂതകാലത്തെ കുറിച്ച് അഭിമാനിക്കാനുള്ളതല്ല. വർത്തമാനകാലം തന്നെയാണ് പ്രധാനം. ഇന്ന് wto പോലുള്ള ആഗോളവേദികളിൽ നാം ദുർബ്ബലരാണ്. രാജ്യത്തെ വിഭജിക്കുന്ന രീതിയിൽ വർഗ്ഗീയകലാപങ്ങളുടേ നടപടികളുമോളം പ്രധാനമന്ത്രിപോലും മൗനം. രാജ്യം ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത രീതിയിലുള്ള വരൾച്ച നേരിടുമ്പോഴും സർക്കാർ നിശ്ചലം. കുടിവെള്ളപ്രശ്നം നഗരങ്ങളേയും ക്രിക്കറ്റിനേയും ബാധിച്ചപ്പോഴാണ് എന്തെങ്കിലും അനക്കമുണ്ടായത്. അരുൺ ജെയ്റ്റിലൂടെ അവകാശവാദത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യമാണിത്. പക്ഷെ അതിനെ പ്രതിരോധിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയാത്തത് നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തിനു നേരെ മുഖം തിരിക്കുന്നതിനാലാണ്. അമേരിക്കയിലേക്കും യൂറോപ്പിലേക്കും നോക്കിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ചൈനക്കാർ അവരുടെ പാരമ്പര്യചികിത്സാ രീതികളെ ഇപ്പോഴും പിന്തുടരുന്നപ്പോൾ നാം ആയുർവേദത്തെ തള്ളിക്കളയുന്നത് ഒരു ഉദാഹരണം മാത്രം. അവിടെയാണ് ദേശീയതയെ കുറിച്ചൊരു മൂന്നാം കണ്ണു അനിവാര്യമായിരിക്കുന്നത്. തൃശൂരിൽ 11-ാമത്ത് വിബ്ജിയോർ ചലച്ചിത്രമേളയിലെ റാം ശരത്ചന്ദ്രൻ അനുസ്മരണ പ്രാഷണം നിർവ്വഹിക്കുകയായിരുന്നു യോഗേന്ദ്ര യാദവ്.